

ПОЗИЧЕНІ ОБЛИЧЧЯ

Когнітивна пауза

Перш ніж стати собою, ми стаємо всіма іншими.

Батьками.

Вчителями.

Друзями.

Начальниками.

Партнерами.

Світ щедрий на ідентичності.

Він пропонує тисячі готових версій того, ким ми маємо стати.

Добрий син.

Поважний чоловік.

Успішний професіонал.

Надійний чоловік у шлюбі.

Винагороди очевидні.

Схвалення.

Визнання.

Належність.

Ціна менш помітна.

Відстань.

Відстань між тим, хто ти є, і тим, кого ти граєш.

Коли я був молодшим, гра напрочуд скидалася на успіх.

Я навчився пристосовуватися.

Вписуватися.

Говорити мовою, якої чекали в кожній кімнаті.

Це вміння відчиняло мені двері все життя.

Та кожне позичене обличчя приходило з невеликим боргом.

Боргом, що сплачувався справжністю.

Шматочок за шматочком.

Нічого драматичного.

Жодної катастрофи.

Ерозія відбувалася тихо.

Так, як вода переінакшує камінь.

Так, як роки переінакшують певність.

Озираючись назад, я розумію, що більшість людей потрапляє в пастку не через поразку.

Вони потрапляють у пастку успіху.

Успіх робить хибну дорогу важкою для того, щоб її покинути.

Оплески стають свідченням.

Досягнення стають доказом.

Роль стає ідентичністю.

І зрештою про маску дбають більше, ніж про людину, яка її носить.

Це усвідомлення прийшло не раптово.

Воно приходило уривками.

Крізь роки.

Крізь країни.

Крізь стосунки.

Крізь довгі періоди мовчання.

Але фундамент було закладено значно раніше.

Його заклали в ті перші роки, коли я дізнався, що прийняття можна заслужити, ставши тим, ким потрібно іншим.

Світ аплодував.

Маска процвітала.

Обличчя чекало.

Терпляче.

Свої черги заговорити.

Ferdinando